

13 mei 2018: Overweging n.a.v. Genesis 9: 8-17 en Romeinen 12: 4-8

Lieve mensen, jong en oud, allen zijn we
gemeente van Jezus Christus

‘Wat je belooft dat moet je doen!’.
Zo zeiden we het vroeger tegen elkaar als kinderen.
Zeker als er weer eens iets anders ging
dan de planning.

Zo belooft God aan Noach:
‘Ik beloof je.....nooit weer zoveel water’.
Dat belooft wat!
Want met een belofte doe je een beroep
op de trouw naar elkaar.
Dat geldt niet alleen
voor kerkenraadsleden
die beloven te werken aan Gods kerk in de samenleving,
maar het geldt voor ons allemaal, als mens.....
Want als je je belofte niet houdt,
dan schaad je elkaars vertrouwen.
Gaan dingen stuk.

Zo hoor ik ook mensen zeggen:
Een mooie belofte van God, maar er klopt niets van?
Kijk eens naar wat er in de wereld gebeurt.
De ene kant van de wereld droogt uit,
terwijl de andere kant omkomt in en door het water.
En trek het eens door naar andere zaken
die gebeuren in de wereld.
Kijk naar de onrusten, Israel, Syrie, Iran.
Maar ook armoede die ondanks de economische groei,
groter schijnt te worden.
Ja, wij leven in een wereld,
waarin de vraag naar het waarom
van leed en onrecht
een veel sterker accent krijgt dan vroeger.
Uiteraard omdat wij via social media steeds
vaker geconfronteerd worden
met de schokkende kanten van het leven.
Als vanzelf dient de vraag zich aan:
waarom moeten mensen onbarmhartig, onschuldig lijden?
Soms is het verklaarbaar en zeggen we:
“We doen het onszelf aan”.
Maar bij natuurrampen, ziekten en ook ander leed
ligt het anders.

Maar kun je dat op rekening van God schrijven?
Hoe plaats je Gods belofte in onze tijd?
Ik kan me van vroeger herinneren,

dat de nadruk zoals bij het Noach verhaal,
meer lag op God die mensen straft.
Voor het kwaad dat ze hebben gedaan.
Maar tegenwoordig vinden
we het toch ook onterecht
dat al die mensen en dieren omkwamen.
En voor we er erg in hebben zetten we
het beeld neer van een straffende God.
En dan hoor je al snel :
Wat is dat eigenlijk voor een God
die spijt heeft van zijn schepping?
En alles vernietigt!
Maar daarmee worden we,
zo heb ik in voorgaande weken ook al gezegd,
op het verkeerde been gezet.

Juist het Bijbelse Noach wil iets anders vertellen.
Want het Noach verhaal komt in meerdere culturen voor.
Bij de Eskimo's, de Aborigines, in Afrika.
Alleen in die verhalen gaat het altijd over goden
die naar willekeur de mensheid willen vernietigen.
Maar ons Bijbelverhaal
vertelt niet over een impulsieve God
die naar willekeur handelt.
Maar iemand met een hart.
Die zich het aantrekt als mensen
leven in machtsongelijkheid.
Niet rechtvaardig zijn of naar elkaar omzien.
Immers, God had bij aanvang
van de Schepping bedoeld,
dat mensen goed leven met elkaar.
Het gaat in de Bijbelse oerverhalen steeds om de vraag:
hoe de mens zich gedraagt
tegenover God en zijn medemens.

Het verhaal van Noach is niet bedoeld
om God als boeman neer te zetten,
maar het is een verhaal van troost.
Waarbij God juist zijn schepping redt
in die drijvende doods-kist.
Dat is een ander uitgangspunt
en dat belooft wel wat voor de toekomst.
Want God blijft trouw
ook door de vervelende dingen van heen.
En wij mogen daarbij Zijn handen en voeten zijn.
Dat schrijft ook Paulus aan de Romeinen,
waar ze ruzie maken
over wie de belangrijkste is, of de meeste kennis heeft!
Hoe menselijk is de bijbel?
Paulus zegt wij zijn één lichaam in Christus,
maar ieder heeft zijn functie en kwaliteiten.
De een is niet belangrijker dan de ander.

Het staat ook in onze kerkorde.
Het ene ambt zal niet heersen over het andere.
Daarom roep ik ook altijd: je bent eerst kerkenraadslid
en vandaaruit ouderling, diaken of kerkrentmeester.
En als je je SAMEN verantwoordelijk voelt
DAN kan dat ook wat beloven voor de toekomst.
En ik leg de nadruk juist op dat samen.
Want SAMEN dragen we de kerk en zijn verantwoordelijk.
Dat geldt niet alleen voor de kerkenraadsleden.
Maar voor ons allen als kerkgemeenschap.
We zijn blij met de nieuwe en herintredende ambtsdragers.
Blij met wat de scheidende ambtsdragers
hebben gedaan en nog willen doen.

Maar als kerkgemeenschap, zowel plaatselijk als landelijk
moeten we ook kijken hoe het anders kan.
Omdat het oude verenigingsmodel zijn langste tijd heeft gehad.
En dat geldt niet alleen voor kerken,
maar even zo goed voor andere
verenigingsmodellen als voetbal en muziek.
Welke mogelijkheden zijn er wel:
Samenwerking zoals Klein Salland.
Maar ook nog veel meer kerk in je dorp zijn.
En dat zoeken en vraagt om een goede wil.
Vraagt geven en nemen,
want we zijn net als die Romeinen heel divers.
We zien het bijvoorbeeld vandaag alleen al
aan de te zingen liederen, aangereikt door de ambtsdragers.
De liederen zijn net zo divers als de ambtsdragers zelf.
Maar ieder heeft zijn eigen kwaliteit.
Als we elkaar de ruimte kunnen geven,
dan belooft dat wat!
Voor de toekomst van de kerk
En daarin is Gods liefde van belang.
Dat de ambtsdragers, maar ook wij allen
ons daardoor gedragen mogen weten.
Daar krijg je vleugels van om het werk
en het leven aan te kunnen.

Moge het zo zijn.
Amen